

மத்தேயு: கிறிஸ்து, ராஜா

தலைப்பு

“தேவனுடைய ஈவு” என்று அர்த்தப்படுகிற மத்தேயு என்னும் பெயரை உடைய இவர், தமது பெயரைத் தாங்கியுள்ள புத்தகத்தை எழுதினார் என்று தொடக்ககால சபை எழுத்தாளர்களால் மதிப்பு அளிக்கப்பட்டார். இயேசுவைச் சந்திக்கும்முன்பு ஒரு ஆயக்காரராக இருந்த மத்தேயு, பன்னிரு அப்போஸ்தலர்களில் ஒருவரானார் (மத்தேயு 9:9முதல்.; 10:3; மாற்கு 3:18; லூக்கா 6:15; நடபடிகள் 1:13). இவர் லேவி என்றும் அறியப்பட்டார் (மாற்கு 2:14; லூக்கா 5:27முதல்.).

பின்னணி

தானியேல் 2ன் உருவகம், தேவன் தமது ராஜ்யத்தை அமைக்கும் காலம் வரைக்கும் உலகத்தின் வரலாற்றைத் தொகுத்துரைத்தது: பொன்னால் ஆன தலை பாபிலோன் பேரரசைக் குறித்தது; வெள்ளியால் ஆன மார்பும் புயமும் மேதிய-பெர்சிய பேரரசைக் குறித்தது; வெண்கலத்தால் ஆன வயிறும் தொடைகளும் கிரேக்கப் பேரரசைக் குறித்தது; இரும்பால் ஆன கால்கள் (இரும்பும் களி மண்ணும் கலந்திருந்த கலவையால் ஆன பாதங்களுடன்) ரோம்பேரரசைக் குறித்தது. பழைய ஏற்பாடு முடிவடைந்தபோது, பாபிலோனியர்கள் மேதிய-பெர்சியர்களால் தோற்கடிக்கப்பட்டிருந்தனர், மற்றும் யூதர்கள் சிறையிருப்பிலிருந்து திரும்பியிருந்தனர். பழைய மற்றும் புதிய ஏற்பாடுகளுக்கு இடையிலான நானூறு ஆண்டுகளில், மேசிய-பெர்சியப் பேரரசைத் தொடர்ந்து கிரேக்கப் பேரரசு எழும்பிற்று, அதில் மகா அலெக்சாண்டர் என்பவர் உலகம் முழுவதையும் கைப்பற்றினார். அலெக்சாண்டர் இறந்தபோது, அவர் ஆண்ட ராஜ்யம் கிரேக்கு, ஆசியா, எகிப்து, மற்றும் சீரியா என்று நான்கு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. யூதர்களின் நாடானது முதலில் எகிப்தியர்களாலும், பின்பு சீரியர்களாலும் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. சீரியாவின் ஆட்சியாளர்களில் ஒருவரான அந்தியோகஸ் எபிபெனெஸ் என்பவரின் வரம்புமீறிய கொடுங்கோன்மை, மக்கபேயரின் கலகத்திற்கும் யூதர்கள் சற்று விடுதலையாய் இருந்த காலத்திற்கும் வழிநடத்தியது. விடுதலையின் இந்தக் காலகட்டமானது, நாடு ரோமர்களின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் வந்தபோது முடிவடைந்தது. வரலாற்றில் அந்தக் காலகட்டத்தில், “காலம் நிறைவேறினபோது, தேவன் தமது குமாரனை அனுப்பினார்” (கலாத்தியர் 4:4).

புதிய ஏற்பாட்டின் முதல் நான்கு புத்தகங்கள் இயேசுவின் வாழ்வைச் சித்தரிக்கின்றன. இந்த நான்கு புத்தகங்கள் பெரும்பாலும், “சுவிசேஷங்கள்” என்று அழைக்கப்படுகின்றன, ஆனால் இவற்றை “சுவிசேஷ விவரங்கள்” என்று நினைப்பதே விரும்பத்தக்கதாக உள்ளது, ஏனெனில் சுவிசேஷம் (நற்செய்தி) என்பது ஒன்றே ஒன்றுதான் உள்ளது. இந்தப்புத்தகங்கள் அடிக்கடி, “வாழ்க்கை வரலாறு” என்றும் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன, ஆனால் இவைகள் வாழ்க்கை

வரலாற்றிற்கான பொதுவான வடிவமைப்புக்களைப் பின்பற்றுவதில்லை. இயேசுவின் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரையிலான நாள் வரிசை அமைவின்படியான விவரங்களைக் கொடுத்தல் என்பது இந்த நான்கு எழுத்தாளர்களின் நோக்க மாயிருப்பதில்லை. மாறாக, அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் பரிசுத்த ஆவியானவரின் வழிநடத்துதலின்படி, இயேசு யார் என்பதையும் அவர் யூமிக்கு வந்தது ஏன் என்பதையும் காண்பிப்பதற்காக அவரது வாழ்விலிருந்து நிகழ்ச்சிகளைத் தேர்ந்து கொண்டனர். முதல் மூன்று சவிசேஷப் புத்தகங்கள் “ஒப்பீட்டு சவிசேஷப் புத்தகங்கள்” என்று அழைக்கப்படுகின்றன, ஏனென்றால் அவைகள் ஒன்றுபோல் உள்ளன மற்றும் அனேகமாக ஒரே கால கட்டத்தில் எழுதப்பட்டன. யோவானின் சவிசேஷ விவரம் மாறுபட்ட நோக்கத்திற்காக எழுதப்பட்டது, அனேகமாக இது முதல் மூன்று நூல்கள் எழுதப்பட்டப் பல ஆண்டுகளுக்குப் பின்பு எழுதப்பட்டது.

சவிசேஷ விவரம் ஒவ்வொன்றும் மனதில் வெவ்வேறு மக்கள் கூட்டத்தைக் கொண்டு எழுதப்பட்டது; இவை ஒவ்வொன்றும் தத்தனது விசேஷித்த வலியுறுத்தத்தைக் கொண்டுள்ளது. மத்தேயு எழுதிய சவிசேஷப் புத்தகம் அடிப்படையில் யூத மக்கள்கூட்டத்தார், நாசரேத்தார் இயேசுவே பழைய ஏற்பாட்டு வேதவசனங்களில் வாக்குத்தத்தம் செய்யப்பட்ட மேசியா என்று நம்பி இணங்கச் செய்வதற்காக எழுதப்பட்டது. மத்தேயு ஏறக்குறைய நூற்றுக்கு மேற்பட்ட பழைய ஏற்பாட்டு வசனப்பகுதிகளை மேற்கோள் காண்பிக்கின்றார் (1:23; 2:6, 15, 23; முதலியன.). அவர் யூதர்களுக்குப் பழக்கமான “தாவீதின் குமாரன்” (1:1) போன்ற சொற்றொடர்களைப் பயன்படுத்துகின்றார். இயேசு தமது ராஜ்யத்தை நிலைநாட்ட வந்த ராஜா என்று இதில் வலியுத்தப் படுகின்றார். “ராஜ்யம்” என்ற வார்த்தை இந்தப் புத்தகத்தில் ஐம்பத்தி ஐந்து முறை காணப்படுகிறது.

24ம் அதிகாரத்தின் முன்னுரைக்கும் இயல்பின் காரணத்தால், இப்புத்தகம் கி.பி. 70ல் எருசலேம் அழிவதற்கு முன்பு எழுதப்பட்டது என்று யூகித்தல் நியாயமானதாகவே உள்ளது. பழங்காலப் பாரம் பரியத்தின்படி, மத்தேயு சவிசேஷப் புத்தகம்தான் முதன் முதல் எழுதப்பட்ட சவிசேஷ விவரமாகும்.

வரைகுறிப்பு

- I. பின்னணி மற்றும் தயாரிப்பு (1-4).
- II. கலிலேயாவில் ஊழியம் (5-18).
 - A. மலைப்பிரசங்கம் (5-7).
 - B. அற்புதங்கள் (8:1-11:1).
 - C. உவமைகள் (11:2-13:53).
 - D. எதிர்ப்புகளும் பின்வாங்குதலும் (13:54-16:12).
 - E. இயேசுவின் மரணம் முன் எதிர்பார்க்கப்படுதல் (16:13-18:35).
- III. கடைசி ஊழியம் (19-28).
 - A. எருசலேமுக்குப் பயணம் செல்லுதல் (19; 20).
 - B. வெற்றிப் பிரவேசம் (21:1-16).
 - C. போதித்தல் (21:17-25:46).
 - D. கடைசி மணிகள் (26; 27).
 - E. உயிர்த்தெழுதலும் பிரதான கட்டளையும் (28).

மத்தேயு சவிசேஷப் புத்தகத்தில் இருந்து பாடங்கள்

சவிசேஷ விவரங்களில், பழைய ஏற்பாட்டின் முப்பத்தொன்பது புத்தகங்களில் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளபடி, ஆண்டுகளினூடே தேவன் செய்திருந்த யாவற்றினுடைய உச்சக்கட்டத்தை நாம் கொண்டுள்ளோம். இயேசு தேவனுடைய குமாரனாக இருக்கின்றார் என்பதும் இயேசு நமக்காக மரிக்க இப்பூமிக்கு வருமாளுக்கு நம்மீது அதிகமாய் அன்புகூர்ந்தார் என்பதும் இந்த சவிசேஷ விவரங்களில் உள்ள மிக முக்கியமான பாடங்களாக இருக்கின்றன. அவருக்கு நாம் நமது வாழ்வை அர்ப்பணிக்க வேண்டும் என்பது இந்த சத்தியங்களின்மீது தர்க்கரீதியான பயன்பாடாக உள்ளது!

இருப்பினும், சவிசேஷ விவரங்கள், நடைமுறைப் போதனை நிறைந்தவைகளாக உள்ளன. இது இயேசுவை மாபெரும் போதகராக முன்வைக்கும் மத்தேயு சவிசேஷத்தைப் பொருத்தமட்டில், விசேஷித்த உண்மையாக உள்ளது. மத்தேயு சவிசேஷம் மாத்திரமே மலைப்பிரசங்கத்தைப் பதிவு செய்துள்ளது (5-7). மத்தேயு சவிசேஷம் 25ம் அதிகாரத்தில் உள்ள, பத்துக் கன்னியர்களின் உவமை போன்ற, மற்ற எழுத்தாளர்களால் பதிவு செய்யப்பட்டிராத பல உவமைகளையும் கொண்டுள்ளது.

மத்தேயு சவிசேஷம், சபை என்பதே வாக்குத்தத்தம் செய்யப்பட்ட ராஜ்யம் என்பதைக் கூறும் சவிசேஷ விவரமாகவும் உள்ளது (16:18, 19). ராஜாவாகிய இயேசு தமது ராஜ்யத்தை நிலைநாட்ட வந்ததால், இது தேவனுடைய திட்டம் மற்றும் நோக்கங்களில் சபையின் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றிய சில விஷயங்களைக் கூறுகிறது!

மத்தேயு சவிசேஷம், மனிதர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட மாபெரும் அறைகூவலுடன் முடிகிறது. இயேசு, “ஆகையால், நீங்கள் புறப்பட்டுப் போய், சகல ஜாதிகளையும் சீஷராக்கி, பிதா குமாரன் பரிசுத்த ஆவியின் நாமத்திலே அவர்களுக்கு ஞானஸ்நானங்கொடுத்து, ...” என்று கூறினார் (28:19). தொடக்ககால சபையானது இந்த அறைகூவலைச் சந்தித்தது. நாம் இதைச் சந்திக்கின்றோமா?

“ஏழு எழுபது தரம்” (மத்தேயு 18:21-35)

மன்னிக்கும் இருதயத்தைப் பெற்றிருத்தல் என்பது இயேசு தமது மக்களுக்காகக் கொண்டுள்ள திட்டத்தின் ஒரு பகுதியாக உள்ளது. இது மத்தேயு சவிசேஷத்தில் மாத்திரமே பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ள இரக்கமற்ற வேலைக்காரன் பற்றிய உவமையில், தெளிவாகக் காணப்படுகிறது.

I. மன்னித்தல் போதிக்கப்பட்டது: பேதுருவின் கேள்வி (18:21, 22).

A. பேதுருவின் கேள்வி (வசனம் 21): “ஏழு முறை” ஏன்? ஒரு வேளை இயேசு மன்னித்தல் பற்றி முன்பு பேசுகையில் இந்த எண்ணைப் பயன்படுத்தினார் என்பது காரணமாயிருக்கலாம் (லூக்கா 17:4).

B. இயேசுவின் பதில்: “ஏழு எழுபது தரம்” (வசனம் 22).

1. நமது மன்னித்தலுக்கு இயேசு வரையறை எதையும் வைப்பதில்லை. மாறாக, மிகப்பெரிதான எண் வலியுறுத்தப்படுகிறது:

a. நாம் மன்னிப்பதை வழக்கமாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

- b. நமக்குச் செய்யப்பட்ட தவறுகளைப் பற்றி “பதிவைக் காத்துக்கொள்ள” முயற்சி செய்தல் என்பது மதியீனமானதாக உள்ளது! (1 கொரிந்தியர் 13:5, NIVஐக் கவனிக்கவும்.)
2. மன்னித்தல் என்பது இயேசு தமது சபைக்குக் கொண்டுள்ள திட்டத்தின் மிகமுக்கிய பகுதியாக உள்ளது (6:14, 15; லூக்கா 6:37; எபேசியர் 4:31, 32; கொலோசெயர் 3:13).
- II. மன்னித்தல் விளக்கியுரைக்கப்பட்டது: இரக்கமற்ற வேலைக்காரன் பற்றிய உவமை (18:23-35).
- A. இந்த உவமையில், கடன்பெறப்பட்ட இரண்டு தொகைகளுக்கிடையிலான ஒப்பீட்டு வேறுபாடு உள்ளது.
1. இன்றைய நாட்களின் வழக்கப்படி இந்தத் தொகையினை மிகச் சரியாக மதிப்பீடுதல் பற்றி நாம் உபதேசீதியாக எதுவும் கூற இயலாது; 10,000 தாலந்துகள் என்பது குறிப்பிட்ட ஒரு பணத்தின் பத்தாயிரம் எண்ணிக்கையைக் குறிப்பதில்லை, ஆனால் இது விலையுயர்ந்த உலோகம் ஒன்றின் குறிப்பிட்ட அளவிலான படையைக் குறிப்பிடுவதாயிருக்கிறது. ஒரு நூறு “வெள்ளிப்பணம்” (KJV) என்பது அந்த நாட்களில் ஒரு சாதாரண தொழிலாளி நூறு நாட்களில் சம்பாதிக்கக் கூடிய நூறு தினேரியங்களைக் குறிக்கிறது. மிகச்சரியான தொகைகள் எது என்பதல்ல, ஆனால் இவ்விரு தொகைகளுக்கு இடையிலான ஒப்பீட்டு வேறுபாடு என்ன என்பதே முக்கியமானதாக உள்ளது. நமது நோக்கத்திற்காக, நாற்பது கோடி ரூபாய்களுடன் எழுநூறு ரூபாய்களை ஒப்பிட்டுப்பாருங்கள்! இரக்கமற்ற வேலைக்காரனுக்கு நாற்பது கோடி ரூபாய்கள் மன்னிக்கப்பட்டது, ஆனால் அவன் எழுநூறு ரூபாய்க் கடனை மன்னிக்க மறுத்துவிட்டான்!
2. கருத்து: நாம் பாவம் செய்து, நம்மால் ஒருக்காலும் செலுத்தக் கூடாத கடனைக் கொண்டிருந்தோம், ஆனால் தேவன் நம்மை மன்னித்தபோது நமக்கு “இலவசக் கொடை” ஒன்றைக் கொடுத்தார் (ரோமர் 6:23). ஆகையால், நாம் நமக்குச் செய்யப்பட்டுள்ள சிறுதவறுகளை மன்னிக்கத் தயாராக இருக்க வேண்டும்.
- B. உவமையின் மாபெரும் பாடம்:
1. இந்த உவமையானது, தேவனுடைய கிருபை இல்லாத நிலையில் பாவியின் நம்பிக்கையற்ற தன்மையை அடிக் கோடிட்டுக் காண்பிக்கிறது.
2. இது மன்னிக்கப்பட்டவர் மன்னிப்பவராய் இருக்க வேண்டியதின் அவசியத்தைப் போதிக்கிறது (வசனம் 35)!
- III. மன்னித்தல் கலந்துரையாடப்பட்டது: சில நடைமுறை விஷயங்கள்.
- A. மன்னித்தல் என்பதன் அர்த்தம் என்ன? உண்மையிலேயே நாம் “மன்னித்து மறந்துவிட” முடியுமா? இல்லை. தேவன்கூட உண்மையில் “மன்னித்து மறந்துவிடுவது” இல்லை. (அவ்வாறு

இல்லையென்றால், மன்னிக்கப்பட்டது பற்றிய பதிவுகளைக் கொண்ட ஆதியாகமம் புத்தகத்தை நாம் பெற்றிருக்க மாட்டோம்.) தேவன் “நமது பாவங்களை இனியும் நினைவுகூருவது இல்லை” என்று வேதாகமம் கூறும்போது (எரெமியா 31:34), அவர் அந்தப் பாவங்கள் நடைபெறவில்லை என்பதுபோல் நம்மை நடத்துகின்றார் என்றே அர்த்தப்படுகிறது. நாமும் அதையே செய்வதற்குக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். மன்னித்தல் என்பது உண்மையில் இரண்டு படி நிலைகளில் நடைபெறுகிறது:

1. குறுகிய கால மன்னித்தல், அல்லது உடனடியான மன்னித்தல் என்பது நமது வேதவசனப்பகுதி வலியுறுத்தும் விஷயம் ஆகும். மற்ற விஷயங்களின் மத்தியில், இது பின்வருமாறு அர்த்தப்படுகிறது:

- கடந்தவற்றை மீண்டும் கொண்டுவராதிருப்பது என்று நாம் முடிவு செய்கிறோம்; அவை நமது உறவுமுறைகளைப் பாதிக்காதிருப்பதற்கு நாம் முயற்சி செய்கின்றோம், ஆனால் “எல்லா மனுஷருடனும் சமாதானமாயிருக்க” நாம் முயற்சி செய்கின்றோம் (ரோமர் 12:18).
- பழிவாங்காதிருப்பது ஆனால் அப்படிப்பட்ட விஷயங்களைத் தேவனுடைய கரங்களில் ஒப்புவித்துவிடுவது என்று நாம் தீர்மானம் செய்கின்றோம்: “பழி வாங்குதல் எனக்குரியது, நானே பதில்செய்வேன்,” என்று கர்த்தர் கூறுகிறார்” (ரோமர் 12:19).
- நம்மால் மன்னிக்கப்பட்டவர்களுக்கு மிகச்சிறந்தவற்றை நாம் நாடுகின்றோம்; நாம் அவருடைய நலத்தை நாடுகின்றோம். ரோமர் 12:20, “உன் சத்துரு பசியாயிருந்தால், அவனுக்குப் போஜனங்கொடு; அவன் தாகமாயிருந்தால், அவனுக்குப் பானங்கொடு; நீ இப்படிச் செய்வதினால் அக்கினித்தழலை அவன் தலையின்மேல் குவிப்பாய்” என்று கூறுகிறது.

2. நீண்டகால மன்னித்தல் நேரம் எடுத்துக்கொள்கிறது.

- மன்னிக்கப்பட்டவரை நடத்துதலில் நாம் ஏதொன்றும் நடைபெற்றிராதுபோல் தொடர்ந்து செயல்படுகின்றோம். நாம் நமது உணர்வுகளின்மீது செயல்புரிந்து தேவன் நமக்கு உதவும்படி கேட்க வேண்டும்.
- நடந்த நிகழ்ச்சியை நாம் வேதனையின்றி நினைத்துப் பார்க்க முடியும்போது மன்னிக்கும் செயல்முறை முற்றுப்பெறுகிறது.

B. மன்னிப்பு உங்களுக்கு என்ன செய்ய முடியும்:

- அது கசப்பணர்வை உங்கள் இருதயத்தில் இருந்து வெளியேற்றும் (எபிரெயர் 12:15ஐக் காணவும்).
- அது உங்களை விடுதலை உணர்வுடையவர்களாக்கும்.

(கசப்புணர்வு உங்கள் ஆத்துமாவை உண்ணும்படி நீங்கள் அனுமதித்தால், அந்தக் கசப்புணர்வின் நோக்கமானது உங்களுடைய வாழ்வை கட்டுபடுத்தும்படி நீங்கள் அனுமதிக்கின்றீர்கள் என்றாகிறது!)

3. அது உங்களுக்கு ஆவிக்குரிய வகையில், உணர்வுரீதியில், மற்றும் சரீரப்பிரகாரமான வகையில் உதவும்.
4. அது உங்களுக்கு மனநிறைவையும் சமாதானத்தையும் கொண்டுவரும்.

முடிவுரை

இந்தப் பாடத்தை உங்களுக்குரியதாக்கிக்கொள்ளுங்கள். நீங்கள் யாரை மன்னிக்க வேண்டும் என்று தேவன் விரும்புகின்றார்?